

השוכר את האומנין פרק ששי בבא מציעא עה.

מסורת הש"ס

(א) [לעיל ע"ז, (ב) ז"ל
להלכה, (ג) דש"ל, (ד) [לעיל
ל"ז, (ה) ג"ר דש"ל המוסר,
(ו) [ע"ז],

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה הרי שכן
וכי ויטרו וישר אותה:
(ב) ד"ה לזנבא וכו'
חמת משאה אבל בנקמה:
(ג) רתוב' ד"ה הוהמה
וכי אלף אומדיו אלף היה
יסל: (ד) ד"ה ר' יוסי וכו'
מחמת מלכא פטור מ"מ
כיון: (ה) בא"ד דה"ה
כל שינוי:

גליון הש"ס

היום' ד"ח אשילו וכו'
שלא חש להתאריך. עין
בתשובת הר"ש הלוי הל"ח
פ"י ח:

הגהות הגר"א

[א] גב' פשיטא סי'. ג"כ
גירסת הרמב"ם איננה
לזה זכין שזה מלאה במאחז
וקא ע"ל סי' :

מוסף רש"י

אויפן דער. לײַט (לעיל
:17)

מחשני רעסה: דאָן קהדי דבלאז אונקא דחוי נמי הוה מביין לה
 להאי דעיל ונסיק אזוי ממחר הוא לגביה שלא יחזור לוקח: **בטא**
לעובי במאה: היה צריך למאה חזי ורלה למכור שדה קטנה במאה
 וח ולא מצא לה לוקחין ומכר גדולה במאתים: **וקא טייל ונסיק אזוי.**

וזה עיכובם: לא קני. דאן סהדי
ועל כרחו מרבי אמתות ויכל לומר
בדן היימ מחזיר אחר המעשה לקטע
לדן קטע מחזיר: ולא אשמו. לא
מתא לא לוקחין מיד: ואילו היה עורה.
עורה לחזור אחר הלוקחין: וזה נכנס.
לוקחין שזה קטע: וזה עורה.
הוקסא לו העורה ומרבי הגדולה
בנמאחיס: ועיל ונסיק אוווי מאי
מחזיר שזה מפני רעשה דמי. כיון
תמוס טירא דלאדורי אחר לוקח
הוקסא עליו למכור אחר: כל דוקא
שמות שמו מינה לא מעביה היתה
עליו: עד כדי שטרך. אם עביה אללו
לקח המלאכה לו קיבלו כלום שזכר
אלאחרים ויגמרו: שזכר חילה לידו.
אם יבידו משלחן הרבה כדרך
האומנים התקלים עליהן מלאכה:
מביאים עלי אומנות לבית בעל הבית:
מביאים' בנקעה והולכה כשר.
שזכר שזה שפירש ואלע"פ שהדך חלק וישר
בנמי מפרש ממי שנה ריבא
הכל דלא מפליג בין הוחלקה להוחמה
ובסופא מפליג להווייה כשר והולכה
בנקעה: ואם תחליקם שפור. שזה
הכל לאריה להחליק יומר שזה הכר
חד ומשופע לזדדן: ואם הוחמה
מימי. שהנקעה מעלה הכל לפי
אשר ההרס כפינה ואין שולע בה:
אם תחמה המעלה הוחמה. בעלותה
מרגל הכר לראשו: מימי. שהמעלה
גמרה לה והוא שינה להווייה כשר:
הכריס. גמלה: מפרש: או

שנשפטים אנרגיה. שנטולה לעבודת המלך: אומר לו. משכיר לשכור:
הרי שלך לפניך. טלנה כמו שהיא סמיה ותלך שאף מולך גרם
מכמו מולו ועתה (א) ואשר אותה בדרכים. וגבי אנרגיה ממי המלך עד
שנשפוט שאף מולך גרם ונפסד שנינו: ומה לו נשכרה. שמסד
לכל שכר: חייב. המשרת למשרד העוור והסבלה לבלבס והלוחק
ממעות ולהעמיד לו חמור או יסבור לו אחר דמי נבילה שהרי חמור
הוא שיעבר לו או יחזור לו שכר: נב' דקא מפליג. בין ההולקה
להחומה: שפסד חסד אור. לא הוולקה ולא הוחמה ומה שמעמלה
הואל ושינה בה יסור לו חמור ולא חמור ולא חממה אור לא
היתה לימודה ליגדל באור הר וקשה לה או לא היתה לימודה באור
קבועה וקשה לה: אובלגה. עייפות ויגיעה ממשה. הולכה בזה
יכול לומר לו עייפות העמלה שעתלה לראש דרך הויל לא מחחילה
ען עמלה. ולא לאחר זמן שבהלכה בדרך ההלקה ויגיעה חת
שפאה ויפסה. ואם שיה הולכיה בנקעה אע"פ שלא ראו אותה
מועת ולא היום חס מאד לומר הוחמה י"ל אם הלכה בזה היה
האור שולט שם וזמן זה כח ולא מיגע חתה שפאה (א) בנקעה
לא שילע בזה אור והיא היתה חסירה כח ויגיעה לה:
תקלה

אפשר שאם היה מולידם שם לא הייתה מתייגעת מחמת אור והדור
שאלו עורו שם כמו שזכרנו וזהו חייב אפילו למד' חתולו בפשיעה ו
אחאמי נקט לדרייה דה"נ הא"מ למיעוט בקעה וזכרם
קרקולל בשמות מהר לבקעה ע"פ חתולו בקעה ואר"י דר"י
הסוכר את הפועלים (לקמן ד' ג: וס) מתפרץ ליה אבי אחי פטור
משום הדמיה את חתולו בפשיעה לענין הוחמה והחולקה אבל
ע"י ד' ו. (ס) דפרץ ארבה דלמר וזהו שחטרה היחולא למאן דא
לממר היו מני למיפרך דרבה דרביה דית' ליה הכא חייב אי גרס
דלמר מלאך המות מ"ל הכא כ' שאלן דלמר בכלל דלמנא קטלה
אחריה שהיה שם קטלה אע"פ שז"י ידוע שיאה אותו אר"י רע כ
אור דרבה בשמעתין דא"ר דנקט כפיסא חולקה דבר והוסי
משום דכפסור דבר דמי הוחמה אשמועינן אף על גב דהיחוס הו
למיינא וא"ר וזה שמעינן ליה מרשא דאפילו מתה דרבה חייב
בכשתה ע"י החלקה דבר והיחוס דקעה דמחייב ו"ל דאי לא אש
למיינא אפילו במתה דרבה וא"ר ולרבה וכל האומילודי דהבא דל

בגוץ שבאת חביבה יצרה. וא"ת א"כ פשוטא וי"נ דה"א אסמכתא
היא ולא קמי א"נ דפועל לא נתון לו אלא לשכור נשיה ולא
מן הכל: **אפילו** ו' מציין כו'. וה"ה אפילו ו' שהלך בה קצרה
ויותר אלא *שלא חש להאריך: הוהמה בהר פסוק. וא"ת למ"ד

אם בעי לזבתי במאה
 וקא עייל ונפיק אזוי
 זבתי במאה ולא אשכח
 א טרח וחזין במאתים
 א כמוכר שדרה מפני
 יקו: שר כל את החמור
 עליהן או ממען: עד
 רב נחמן: עד כדי
 ב נחמן¹⁶ עד ארבעים
 תניא ההיא דשבא
 השוכר את החמור
 בבקעה בבקע' והוליו
 וזו עשר מילין ומתה
 כמור להוליכה בחר
 החליקה פסור ואם
 בבקעה והוליכה בחר
 ההומה פסור אם
 'השוכר את החמור
 אנגריא אומר לו הרי
 שברה חייב להעמיד
 רישא דלא קא מפליג
 פליג אמרי דבי ר' ינאי
 דאמרין 'אידיא
 אירא דבקעה קמלה ר'
 כגון שמתה מחמת
 ששבישה נחש רבי
 רחנן הא מני ר"מ היא
 דעת של בעל הבית
 נקרא

נֶקֶד (לְשׁוֹן דָּף יו: וְס) לֹא מִצְדִּיק חַיִּים דִּהְבֵּלָה לְדִגְמָה קִטְלָה מִשְׁמַע לְדַמְדָּמִים אֲשֶׁר שְׂאֵלֹנִים הָיָה נֶאֱרָע בְּכָל עֵינִי יוֹצֵא נְמִי סָמָךְ אֲחָפֵי עֲשֵׂמֶה דִקְדָּמָה בִּקְסֹף לֹא כִּן חֲקָפִי לִי־הַמִּתְנַחֲלִים דִּהְבֵּלָה דִקְדָּמָה שִׁנְדָּסָה לְבִקְסֹף דִהְבֵּלָה לֹא חַיִּים מִתְחַלְתָּה מִהַ מַּחְמַת הַמִּפְעָלָה חֲיִיבִי וְאִי־הָיָה כִּי פִטוֹר שֶׁלָּהּ מַחְמַת הַחֲבֵלִי־הָיוּתָה שְׂפִיעָתָה שִׁנְדָּסָה בָּלָה טוֹרָה וְהִלְכָה אַחֵר וְיִתְרָה הִכִּי הָיוּתָה וְאִי־כִּי שֶׁלָּה מַחְמַת יִשְׁמַר מִבְּהַת אִיִּירִי. פִּי שִׁדּוּעַ שְׁאוֹתוֹ יִסְמֵי יוֹתֵר מִבְּנִקְסָה אוֹ אִי־כִּי מִשְׁנֵה לֹא שְׁפִיעָתָה וְהִכִּי נֶקֶט לְהוֹלִיכָה בְּהַר וְהוֹלִיכָה בְּהַר זֶה וְהוֹלִיכָה בְּהַר אַחֵר מִשּׁוֹם דִּלְכִּין מֵהִיִּים לְנִקְשׁוֹת אֶל מַר הִכִּי וּמִנִּקְשָׁה הַשְׁתַּמּוּת: רַבִּי יוֹסִי בֶרֶךְ חֲנִינָא אָמַר יִיגִיעָה מַחְמַת מִזְלָהּ וְאִף עַל בֶּן דִּמְתָּה שֶׁנִּי־הָיָה חַיִּים שֶׁאִם הָיָה לֹא לְהוֹלִיכָה בְּהַר לִיכָה בְּנִקְשָׁה לֹא הָיָה מִתְיַגֵּעַ שֶׁסֵּם לִי־הָיָה דִלְמָה עֲנוּן הַיִּשְׁעָה נֶאֱסָה לְרִיבִי־הָיָה נִקְשָׁה שְׁפִיעָה לְהוֹלִיכָה שֶׁ דִלָּה שִׁיךְ הָיָה יִגִיעָה וּסְפוֹ בְּכֹוֹת חַיִּים כְּדִמְשֵׁנִי בְּכֹפֶס הָיוּ וְהִשְׁתָּחֵא אֲשֶׁר לְהִכִּי נֶקֶט הַר וּבִקְשָׁה יוֹד לְרִיבִי מִתְחַלְתוֹ בְּשִׁפְעִיָה וְיִרְיֵשׁ הַכּוֹסִם וְאִוֹנִם פִּטוֹר אֵלָּל לַמִּי־חַיִּים בְּכֹפֶס אִיֵּלֶּה לֹא אֲמוֹרִאִים שֶׁנֶּאֱמַר לְתֹרֵךְ טוֹרִיִּים כִּרְבָּה י וְיִחִיב אֲפִילוֹ מִתָּה כְּדִרְכָּה דִלְמָה הָיוּ אֵלָּל נֶקֶט הִלְכָּה לְדִגְמָה (ו) הָיָה כִּל שְׁנֵי כְּדִרְכָּה כִּיוֹן דִּהוּ מִתְחַלְתוֹ בְּשִׁפְעִיָה אֵלָּל וְכִי מִיִּפְטֵר בְּכִי אֵלָּל אֲדִרְכָּה הִי עֲשֵׂמֶה עֵינֵי הַחֲמֻלָּה בְּהַר וְחִימוֹם בְּנִקְשָׁה כִּי־שֶׁאִיֵּלֶּה חַיִּים לֹה כִּרְיִשָׁה מִתְחַלְתָּה בְּשִׁפְעִיָה י כִּסְפֵּאֵה הָיוּתָה בְּהַר וְהוֹחֲלָה בְּנִקְשָׁה

עין משפט
נר מצוה

לו א ב מ"י פ"ט מהל'
מחילה הלכה ה' ועי'
נ"ח"ט סמך ע"ק סכ'
טושי"ע ח"ת ס"י קל טע"ח
י' וטע"י די:
לו א ב מ"י פ"ט מהל'
ספרות הלכה ד סמך
טע"ח פט טושי"ע ח"ת ס"י
זג טע"י:
לח ה"י ע"י ס"י מהלכה
א טושי"ע ח"ת ס"י
טע ספר"א:
לבו ד מ"י טע טושי"ע שס
ספר"א:
ז א ב מ"י פ"ט מהלכה
א סמך שס טושי"ע
ח"ת ס"י טע ספר"א:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones